

Hồi 59

Cách thế đối quyết

Trong thương sảnh, năm người ngồi quanh bàn, một bên là Bách Thuần, Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân, bên kia là Mã Công Thành và Ký Thiện từ kinh sư đến.

Sau khi để Mã Công Thành giới thiệu, ba người đã biết rõ thân phận và lập trường của Ký Thiện, hiểu thấu quan hệ giữa gã và Cô Nguyệt Minh. Bên Ký Thiện cũng biết hoàn cảnh của bọn họ vào lúc này.

Ký Thiện nói: “Bộ đội tiên phong của Phụng công công đã đến Tương Thủy, dựng cầu nổi ở vị trí Tuấn Tình Thạch trên Vô Chung Hà, để khi đại quân đến có thể thần tốc qua sông”.

Nguyễn Tu Chân hỏi: “Các người hồi nãy có bị người của Phụng công công ngăn chặn không?”.

Mã Công Thành đáp: “Công công đã sớm đoán được sẽ dựng hiểm trở, cho nên kêu ta kiểm thuyền bánh xe, bằng vào đặc tính nhanh nhẹ linh hoạt, lợi dụng lúc trời sập tối, thành công đến được nơi đây”.

Khâu Cửu Sư cau mày: “Các người sao biết tìm đến đây?”.

Ký Thiện đáp: “Ta từ chỗ Mã bang chủ đã biết Nguyễn tiên sinh trước dạ yến ở Hồng Diệp Lâu đột nhiên lên thuyền rời khỏi Lạc Dương, Khâu huynh lại ở lại, đoán ra hình thế có xuất hiện biến hóa, mà ta lại rõ quan hệ mật thiết giữa Quý Nhiếp Đề với Hoàng Phủ Thiên Hùng của quý Minh, đến khi Quý Nhiếp Đề bao vây Hồng Diệp Lâu, bọn Nguyệt Minh và Khâu huynh đánh ra khỏi Lạc Dương, người của Hồng Diệp Lâu liền triệt tẩu theo cửa Bắc, ta nắm bắt được tình huống đại khái của sự tình. Thuyền của Nguyễn tiên sinh đã trước một bước đến vùng phụ cận Vân Mộng Trạch chờ đợi, cũng là suy đoán hợp lý”.

Khâu Cửu Sư thốt: “Công công đừng trách, ta muốn làm rõ một chuyện, là công công bằng vào cái gì mà nghĩ bọn ta sẽ giúp người?”.

Bách Thuần thót tim, lời nói của Khâu Cửu Sư trực tiếp thẳng thắn, không một chút khách khí, nhưng cũng nhận ra Khâu Cửu Sư là người có lập trường kiên định, đối với phải trái trắng đen tuyệt không chịu hàm hồ.

Ký Thiện mỉm cười: "Hỏi hay lắm! Người ta đại biểu là Hoàng thượng, cái ta đại biểu là lực lượng cải cách tân hưng, hy vọng có thể sản trừ thế lực hủ bại do Phụng công công, Quý Nhiếp Đề dẫn đầu. Khâu huynh và Nguyễn tiền sinh đừng nghĩ ta muốn thay thế Phụng công công, trên sự thật ta thân là hoạn thị, hiểu rõ tình huống loạn chính của hoạn thị nhất, căm ghét vô cùng. Nỗ lực của Hoàng thượng và ta đâu có hao phí, ngay cả trong đại quân xuống Nam của Phụng công công cũng có người bọn ta có thể tín nhiệm tuyệt đối, hiện tại Quý Nhiếp Đề đã chết, chỉ cần có thể trừ khử Phụng công công, ta tin chắc sẽ xoay chuyển được toàn cục diện, tranh thủ một khởi điểm mới cho thiên hạ vạn dân, dẹp loạn tạo an. Ta đại biểu cho Hoàng thượng thành khẩn mời hai vị nhập triều phù trợ Hoàng thượng, đồng tâm hiệp lực vì tương lai của quốc gia. Đây là Hoàng thượng tận miệng nói ra, ngài nghe danh hai vị đã lâu, tán thưởng vô cùng".

Nguyễn Tu Chân hỏi: "Nghe công công nói, tựa như ám thị sau khi thành công sẽ thoái lui, ta có đoán sai không?".

Ký Thiện đáp: "Vì để giữ được sự tín nhiệm của Phụng công công, mười mấy năm qua tay ta ngập máu tanh, tội nghiệt sâu nặng, nếu thật có thể lật đổ Phụng công công, ta sẽ gia nhập Không môn, lo bồi đắp quá khứ của mình".

Bách Thuần không hiểu: "Công công tại sao phải bất chấp tất cả để lật đổ Phụng công công như vậy?".

Ký Thiện đáp: "Chuyện này nói ra thì dài, nói một cách đơn giản, ta vốn là con cháu của danh thần, bị Phụng công công tru diệt gia tộc, ta và đứa em ruột may mắn chạy thoát, thề quyết báo thù, ta nhập cung làm thái giám, thân đệ thì gia nhập Xưởng Vệ, sự tình là vậy".

Bốn người đồng thời động dung, Mã Công Thành đến lúc này mới biết được lai lịch xuất thân của Ký Thiện.

Bách Thuần lo âu: "Sự tử của ta có theo Phụng công công xuống Nam phải không?".

Ký Thiện đáp: "Đây là chuyện có khả năng rất lớn, Phụng công công biết rõ tài nghệ của Cô Nguyệt Minh, rất e ngại y, với tác phong xưa nay của Phụng công công, có con bài sự tử nàng ở trong tay, đâu thể bỏ qua không dùng tới. Bất quá xin Bách Thuần cô nương an tâm, huynh đệ của ta trong Xưởng Vệ là Nhạc Kỳ xếp dưới Quý Nhiếp Đề, hẳn sẽ tận lực chiếu cố cho Hoa Mộng phu nhân".

Nghe nói thân đệ của Ký Thiện là Nhạc Kỳ, Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân kinh ngạc, không lạ gì Ký Thiện nắm chắc sau khi trừ khử được Phụng công công có thể xoay chuyển tình thế như vậy.

Nguyễn Tu Chân hỏi: “Công công có đề nghị gì?”.

Ký Thiện đáp: “Ta hiện tại vẫn khốn khổ không có đối sách. Dưới tình huống trước mắt, muốn giết Phụng công công là chuyện không thể nào, lão không những có tử sĩ một lòng trung thành theo hầu tả hữu, bản thân lại võ công kinh người, sợ rằng Cô Nguyệt Minh cũng không làm khó được lão, bất quá cũng biết Vân Mộng Trạch là địa phương kỳ dị, chuyện không thể nào một khi đến đó lại sẽ biến thành có thể. Hiện tại sự vụ khẩn cấp là đến Vân Mộng Trạch, hội hợp cùng bọn Cô Nguyệt Minh, bình tĩnh chờ cơ hội tốt”.

Khâu Cửu Sư nhìn sang Nguyễn Tu Chân, họ Nguyễn mỉm cười thốt: “Đây chính là biện pháp tốt nhất, để ông trời quyết định”.

Khâu Cửu Sư quyết đoán: “Bọn ta lập tức đi Vân Mộng Trạch”.

oOo

Bầu trời đêm khuếch triển vô hạn bên trên, bao la thăm thẳm, sương mù đến lưng chừng núi thì ngừng, tựa như chia sơn thành làm hai đoạn trên dưới.

Trên quảng trường ngoài thần điện đã bị phá hủy tan tành, Qua Mặc thở hì hục, với thể năng hơn người của hắn, chạy một mạch vòng vòng lên núi cũng cảm thấy hụt hơi khó chịu, giờ phút này chỉ hy vọng thể lực có thể mau chóng hồi phục lại.

Hắn biết mình đã phạm ba sai lầm, chỉ tức hắn không có chọn lựa khác.

Sai lầm thứ nhất, nói một cách nghiêm khắc, là lỗ lầm, cạm bẫy sát nhân áo trời không hờ đường may lại bị sự hy sinh của Ngũ Độn Đạo làm cho hắn thất bại, bỏ lỡ cơ hội tốt ngàn năm một thuở để giết chết Cô Nguyệt Minh.

Sai lầm thứ nhì là hắn không nên so đo cước lực với Cô Nguyệt Minh. Phóng chạy trên con đường dốc dựng cộng lại cũng mấy dặm trường này, sau khi quăng bỏ đồ đạc, Sở hạp trong túi sau lưng nặng cả ba chục cân, thêm vào thanh kiếm nặng hai mươi bảy cân của hắn, hắn phải đeo gần sáu chục cân, chạy không ngưng nghỉ đương nhiên cật lực hơn nhiều so với Cô Nguyệt Minh chỉ cầm uyển kiếm. Nhưng bất kể là Sở hạp hay là trọng kiếm cũng đều không thể vút bỏ.

Sai lầm thứ ba là lúc này dẫn thân vào quảng trường, nào có khác gì một cô nhai treo giữa trời, bốn bên toàn là vách đứng dựng thẳng chót vót, cách con đường gần nhất bên dưới

cũng bảy tám trượng cao, nhảy xuống khăng định gãy chân, lối ra duy nhất là con đường đi lên đỉnh, Cô Nguyệt Minh đang lần theo con đường đó, cắt đứt lối ra.

Qua Mặc tháo túi đeo sau lưng, quỳ hai gối xuống, thò song thủ gỡ dây buộc miệng túi đã mục rữa, bung Sở hạp cất bên trong ra, thần vật cổ đại mà hấn mộng mị cuối cùng đã lọt vào tay hấn.

Sở hạp trước mắt là một hộp vuông mỗi chiều nửa thước, thân hộp khảm bảy viên ngọc châu âm đạm không chiếu sáng, phân bố ở các mặt hộp, xảo hợp kết thành thiên tượng Bắc đẩu thất tinh, một hạt châu trong số đã không còn nữa, để lại dấu tích trũng vào.

Khắp hộp bày đầy đường vân mờ nhạt tinh trí, vân màu đỏ mờ khác với màu vàng đồng của thân hộp, hoa văn tựa như hoa mà không phải hoa, tựa như quả mà không phải quả, tinh tế đến mức khó tin, càng tạo thêm cảm giác bí dị vô hạn cho cái hộp.

Qua Mặc chỉ muốn có thể lập tức mở hộp quý, nuốt lấy Tương quả, chỉ là cái hộp này không có kẽ hở, làm cho hấn không biết bắt đầu từ đâu, thời gian cũng không cho phép hấn cầm đầu nghiên cứu vọc phá.

Nhìn tới nhập thần, cảm giác kỳ dị từ song thủ truyền vào người hấn, Qua Mặc đầu óc như bị sét đánh trúng, lập tức trời đất xoay cuồng, quên đi tất cả.

oOo

Cô Nguyệt Minh giờ cao ngọn đuốc, tay cầm uyển kiếm, cước bộ không nhanh không chậm đi lên đỉnh núi. Đất trời bất chợt tỏa rộng ra, bầu trời đêm sâu thẳm sao giăng mật mù, gió núi lùa xua, thổi tà áo của y bay phấp phật.

Đại cừu nhân Qua Mặc đã đoạt đi tính mệnh của bằng hữu duy nhất và nữ tử yêu thương nhất của y, quỳ trước cái hộp thần kỳ thần bí khôn lường đến từ thời viễn cổ, thân người run rẩy, lệ chảy giàn giụa đầm mặt.

Cô Nguyệt Minh quỳ một gối xuống, cắm đuốc vào kẽ hở giữa hai tảng đá vuông nứt vỡ, sau đó đứng dậy, lạnh lùng quát: "Qua Mặc!".

Qua Mặc ngừng run, như tới giờ mới phát giác Cô Nguyệt Minh đã đuổi đến, ngẩn ngơ nhìn y một hồi lâu, đôi mắt không còn rơi lệ nhàn thần dần dần ngưng tụ, cuối cùng hóa thành cừu hận thâm sâu, bắn ra sát cơ như lửa đỏ, từ từ đứng dậy, đột nhiên ngửa mặt rú lên, tiếp đó lại chăm chú nhìn Cô Nguyệt Minh, rút trọng kiếm trên lưng ra, gật đầu thốt:

“Tốt! Tốt! Thật tốt lắm! Đây là trường quyết chiến sinh tử đã đình hoãn quá lâu, ta đã đợi đủ một ngàn năm trăm năm”.

Cô Nguyệt Minh đi thẳng tới chỗ hấn, còn cách hấn khoảng hai trượng mới dừng lại, uốn kiếm lung lay chĩa về phía đối phương, điềm đạm hỏi: “Ngươi là ai?”.

Qua Mặc thở dài nhìn Sở hạp đặt dưới đất: “Hồi này ta lần đầu chạm vào Sở hạp, hồi ức khắc sâu từ kiếp trước truyền vào trong óc ta, lúc đó ta quỳ ngoài cửa cung của Sở vương, để đao phủ thủ chém đầu, lòng ta tràn ngập sợ hãi, oán hận và phẫn nộ, thứ cảm giác đó bất cứ ngôn từ gì cũng không đủ để hình dung được chút nào, lại biết rõ mình tại sao lọt vào tình cảnh đó. Vào đời đó ta chính là chủ soái của quân Sở phụng mệnh Sở vương vây đánh Chuyên thành tám năm trời. Trên sự thật, Thế Thần ngày xưa tìm ta giúp gỡ đoạt Sở hạp có nói cho ta biết chuyện có liên quan đến Chuyên thành, trong lòng ta đã có cảm giác kỳ dị. Thăng thần mà nói, năm xưa nếu ta đoạt được Sở hạp, ta sẽ không chút do dự tìm cách mở Sở hạp, ăn Tương quả. Bất quá Sở hạp cuối cùng đã lọt vào tay ta, chuyện luân hồi trước làm không xong, luân hồi này ta cuối cùng đã làm được”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh nói: “Đây có phải là định mệnh không? Đời trước ngươi vì không có cách nào lấy được Sở hạp mà bị chém đầu, đời này lại vì được Sở hạp mà uống hận dưới kiếm của ta. Ngươi không cần mượn lời lần nữa thời gian nữa, thể lực của ngươi không thể phục nguyên trong một thời gian ngắn đâu”.

Qua Mặc lắc đầu: “Ta là người đã trải qua tu luyện khổ hạnh, hoàn cảnh càng gian khổ, càng có thể phát huy tiềm lực của ta. Hơn nữa ta làm sao mà bỏ đi được? Ngươi hiện tại đã biết ta là ai, ta cũng biết rõ ngươi là ai, trận chiến của bọn ta có thể trì hoãn nữa sao? Đây là chuyện không thể nào. Bọn ta là tử địch kiếp trước, chỉ có dùng cái chết của một phía mới giải quyết được, đây cũng là biện pháp duy nhất quyết định Sở hạp thuộc về ai. Lão bằng hữu! Động thủ đi!”.

Cô Nguyệt Minh cười thê thảm: “Lão bằng hữu! Hay cho câu lão bằng hữu. Đã là lão bằng hữu, ta cũng thẳng thắn nói với ngươi, ngươi đã sai lầm đến mức quá đáng rồi! Trận này ngươi chết chắc, bởi ta căn bản không còn muốn sống”.

Nói xong cứ đi thẳng tới chỗ hấn.

Qua Mặc cười đánh ác, trọng kiếm chém xéo lên vai Cô Nguyệt Minh, vẫn nhanh lẹ như làn chớp, nhấc nặng mà như nhẹ, kinh đạo đủ mười phần, hiển hiện nhãn lực và khổ công của hấn vào một kiếm này.

Cô Nguyệt Minh nhìn cũng không thèm nhìn kiếm của hấn, nhắm ngay tim hấn đâm phóc một kiếm, tàn độc hung mãnh.

Qua Mặc thất kinh, bắt đầu minh bạch ý tứ của câu nói “không còn muốn sống” của Cô Nguyệt Minh. Vấn đề là mình phải sống còn vào lúc này hơn bất cứ giờ phút nào khác, bởi Sở hạp đã lọt vào tay hắn. Trong luân hồi kiếp trước ở cổ Sở, hắn một mực nuôi dạ muốn giành nuốt Tương quả một mình, không ngờ lại không biết cách mở Sở hạp, ép cung không có kết quả, đồ sát hết nhà tiểu chủ hầu Thương Ngô trên dưới hơn hai trăm mạng. Vì tiền quả trong Sở hạp, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì.

Qua Mặc nếu tiếp tục chém xuống, Cô Nguyệt Minh đương nhiên mất mạng, nhưng hắn cũng bị cổ kiếm của Cô Nguyệt Minh đâm xuyên tim, đành bất lực thoái mau ra sau, trọng kiếm thu lại, sử xuất thủ pháp tinh diệu tuyệt luân, đánh mạnh vào cổ kiếm, hồng tận dụng ưu thế của binh khí hạng nặng, làm cho cổ kiếm của Cô Nguyệt Minh rút khỏi tay.

Cô Nguyệt Minh không có kiếm trong tay, chỉ còn là một con hổ không có răng.

“Keng!”.

Tiếng vọng lảng đãng trên quảng trường đỉnh sơn thành.

Uyển kiếm của Cô Nguyệt Minh cứng như nham thạch, không động đậy chút nào, ngược lại Qua Mặc không ngờ lại bị kinh lực kinh hồn của uyển kiếm đẩy cả người lẫn trọng kiếm lao đảo thoái lui, cách rời Sở hạp.

Qua Mặc lòng kêu hồng hét, biết mình biến chiêu lâm thời cho nên không có cách nào dùng đủ lực đạo, đáng chết hơn nữa là sự tiêu hao thể lực của mình vượt xa Cô Nguyệt Minh, hiện tại chỉ có thể dựa vào kiếm pháp tinh diệu để giành lại thượng phong. Ý niệm đó vừa dâng lên, Cô Nguyệt Minh lảng không nhảy qua, uyển kiếm chém ngay mặt hắn. Thì ra Cô Nguyệt Minh chân đạp lên Sở hạp, cho nên tốc độ và cao độ nhún nhảy lập tức sai biệt với dự tính của Qua Mặc.

Phải biết cao thủ tương tranh, thắng bại chỉ cách một đường tơ, tuyệt không cho phép có bất cứ sai sót nào, Qua Mặc đã lọt vào thế hạ phong, hiện tại lại còn tính toán sai, lúc này có muốn đồng quy ư tận cũng làm không được, trong lúc rối loạn chỉ còn nước hoành kiếm đón đỡ bên trên.

“Keng!”.

Uyển kiếm hung tàn chém lên trọng kiếm, hỏa hoa tung toé.

Qua Mặc hừ khan một tiếng, loạng choạng tháo lui, cánh tay cầm kiếm tê dại đau đớn, trọng kiếm cơ hồ vắng khỏi tay.

Cô Nguyệt Minh hạ mình xuống đất, hữu thủ uyển kiếm chuyển qua tả thủ, xoay người một vòng, đến phía trái trước người Qua Mặc, hoành kiếm quét nhanh. “Keng” một tiếng, đánh Qua Mặc cả người lảo đảo kiếm văng ra sau, không có cách nào thoát khỏi thế kềm.

Cô Nguyệt Minh tiến vào cảnh giới đỉnh điểm vạn dặm bằng không của kiếm thủ, không có thắng, không có bại, sinh tử không còn để trong lòng nữa, mục đích duy nhất là chém giết kinh địch kiếp trước.

Lúc này y chân bước theo bộ pháp kỳ diệu, đều sau lưng Qua Mặc, uyển kiếm liên lạc tựa thủy ngân rót xuống nhắm Qua Mặc phát động công thế như cuồng phong bạo vũ, kiếm nào kiếm nấy không rời khỏi chỗ yếu hại trên mình địch nhân, đánh đến mức Qua Mặc hờ hững hé tây, hoàn toàn không còn sức hoàn chiêu.

Bất quá chính như Ô Tử Hư đã nói, nhãn lực của Qua Mặc kinh hồn, cho dù bị dồn vào thế yếu, vẫn có thể gắng sức cầm cự, không chịu sụp đổ.

Uyển kiếm cùng trọng kiếm không ngừng giao kích, tiếng kiếm va chạm không ngừng vang vọng, hỏa hoa bắn bốn phía. Trường quyết đấu đã trì hoãn hơn một ngàn năm trăm năm tiến hành một cách kịch liệt ở trọng tâm của cổ thành.

Qua Mặc lại đỡ một kiếm, phát giác lực đạo của Cô Nguyệt Minh bắt đầu suy yếu, lòng liền mừng rỡ, cho thấy so độ thể năng mình có phần hơn, cuối cùng giúp cho y có phần thắng, thầm nghĩ chỉ cần ngăn đỡ thêm mấy kiếm, khiến cho thể lực của Cô Nguyệt Minh tiêu hao dần dần, liền có thể phản công, giết chết tên đại cừu gia kiếp trước này, lập tức thoái nhanh, nào hay chân đụng vào một vật nặng, lúc tỉnh ngộ đó là Sở hạp mà mình tận tay đặt dưới đất, có hồi cũng không còn kịp nữa.

Trọng kiếm vốn đáng lẽ chĩa về phía Cô Nguyệt Minh, lại quạt về sau chỉ lên trời, thân thể mất tự nhiên ngã ra sau, bộ pháp loạn choạng, nhất thời không có cách nào giữ được cân bằng.

Cô Nguyệt Minh hú dài một tiếng, như ánh chớp dời tới trước, lợi dụng giây phút Qua Mặc để hở, uyển kiếm rạch lên yết hầu của hắn.

Qua Mặc trọng kiếm thoát khỏi tay, đôi mắt bắn ra thần sắc kinh hãi không có cách nào tin được, ngã ngã ra sau, “bình” một tiếng lăn ra đất, bỏ mạng tại đương trường.

oOo

Ngoài Trương Phi Từ ở Ban Trúc Lâm cực nam Vân Mộng Trạch, Khâu Cửu Sư, Nguyễn Tu Chân, Bách Thuần, Ký Thiện và Mã Công Thành trên một triền đồi dõi nhìn vùng đầm lầy thần bí sương mưa mờ mịt. Trên trời đang lâm râm mưa phùn.

Bách Thuần lo lắng: “Bọn họ có phải đã xảy ra chuyện không? Mọi người đã đồng ý chỉ cần tìm ra Sở hạp, sẽ đến đây hội hợp”.

Khâu Cửu Sư thốt: “Có lẽ bọn họ đã tìm đến cổ thành”. Nói xong theo thói quen nhìn sang Nguyễn Tu Chân, xem gã có biện pháp gì không.

Nguyễn Tu Chân thở dài thườn thượt, vui vẻ thốt: “Bọn ta vẫn không có chọn lựa nào khác, có đúng không?”.

Mọi người chỉ có hấn mới minh bạch hàm ý sau lưng câu nói của Nguyễn Tu Chân, gật đầu: “Đúng! Chọn lựa duy nhất của bọn ta là thâm nhập vào Trạch tìm kiếm bọn họ”.

Ký Thiện cười khố: “Đây quả là biện pháp trong khi không có biện pháp, hơn nữa là chọn lựa duy nhất trước mắt”.

Khâu Cửu Sư nói: “Hiện tại còn cách rạng đông chưa đến hai canh giờ, sau khi trời sáng, cơ hội bọn ta đụng phải địch nhân sẽ gia tăng nhiều, vì địch ta số người khác hẳn, bọn ta thêm hay bớt vài người cũng không khác gì, ta đề nghị để ta và công công đi tìm bọn họ, các người lưu lại trên thuyền, lúc gặp chuyện có thể giương buồm ra đi, trốn đi xa”.

Bách Thuần quyết đoán: “Tôi cũng muốn đi, chuyện này không được thương lượng”.

Khâu Cửu Sư mục quang cầu xin trợ giúp nhìn sang Nguyễn Tu Chân, họ Nguyễn mỉm cười: “Người đã không có cách nào thuyết phục Bách Thuần, ta còn có biện pháp gì chứ? Như vậy đi! Bọn ta bốn người cùng đi, Mã bang chủ ở lại trấn giữ, mọi sự để ông trời quyết định. Ta dù sao cũng không tin đến Vân Mộng Trạch là đi tìm chết, kết quả cuối cùng sẽ vượt ngoài ý liệu của mọi người, bao gồm cả Phụng công công nghĩ mình đã khống chế tất cả”.

- o O o -